

Önceki bölümün devamı... Özgüvenini yitirmemeliydi. Kendine olan saygısını kaybederse yaşamının da bir anlamı kalmazdı. Çaresizliğe boyun eğmeyecekti, başka yollar denemeliydi. Yürüyerek çalıştığı kafeye gitmeye karar verdi. İnce ince bir yağmur yağıyordu, ahmak ıslatan dediklerinden. Gerçi biraz ıslanacaktı ama olsun. Belki oradaki mekanlarda birileri vardır ve bu korona yasaklarının ne zaman kalkacağını onlardan öğrenebilirdi.

Kafeye yaklaştıkça heyecanı artıyordu. Günlerdir buraya adımını atmamıştı. Ya kafe açılmış ve çalışmaya başlamışsa? Ama öyle değildi, işte kapısı kapalı ve camları toz içindeydi. Ölü gibi göründü gözüne. Demekki terk edilmiş mekanlar, ölmüş insanlara benziyormuş. Sessiz, hareketsiz, sakın ve tabii cansız.

Camdan içeriye baktı, görüntü net değildi. Eliyle camdaki tozları silip baktı, görüntü tam aksine daha da bozuldu. Yüzünü cama dayayıp baktı, içeride bir hareketlilik var gibi geldi ona. Kapının koluna bastırdı, kilitliydi. Tam dönüp gidecekti, bir defa daha denemek istedi, Tekrar kapının koluna bastırdı, tabii gene kilitliydi. Buna rağmen kapıyı zorladı, çıkan gürültüyle beraber kilitte dönen anahtar sesini duydu. Kapı açıldı, içerideki kafenin sahibiydi. Bekir'i tanımadı. Yüzündeki maske, uzayan saçı ve sakalı buna sebebi.

-Buyur, ne istiyorsun? Diye sordu ve elini para çıkarmak için cebine attı, galiba dilenci sanmıştı.

-Benim abi, benim. Yani Bekir.

-Valla tanıyamadım. Ne oldu sana dağ adamı gibisin? Çok da zayıflamışsın. Gel içeride konuşalım.

Bekir içeri girince kapıyı hemen kilitledi. Birer sandalye çekip oturdular. Bekir:

-Nasılsın abi, mekan ne zaman açılacak?

-İyiyim, iyiyim ben; ama seni hiç iyi görmedim. Mekan haftaya açılabilir. Hazır sen de gelmişken istersen şöyle bir temizlik yapalım, daha doğrusu kaba pislikleri alalım. İnce temizliği sonra yaparız. Baksana her taraf toz toprak ve sinek ölüsü dolu.

-Yapalım, deyip ayağa kalkmaya teşebbüs etti Bekir, ceketini çıkaracaktı temizliğe başlamadan önce. Çıkaramadı çünkü kalkmasıyla birlikte sendelemeye başladı. Mekan sahibi tutmasa yere düşecekti.

-Neyin var? Oruç musun da açlıktan başın döndü? Otur oraya!

-Değilim, bir şey yemedim dün den beri belki ondandır.

Korona Hikayeleri-6

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Pazar, 17 Mayıs 2020 12:31 -

-Söylesene be oğlum, otur şuraya! Bak hâlâ ayakta durmaya çalışıyorsun, otur! Ben de acıktım, şimdi telefon eder Develi cıvıklısı söylerim. Mekan sahibi benim arkadaşım, biz kapalıyız ama onlar paket servisi yapabiliyor.

Yarım saat sonra biri bir buçuk diğeri bir porsiyon Develi cıvıklısı yanında bir litrelik ayranla geldi. Bir buçuk porsiyonu Bekir'e verdi. Karınlarını doyurduktan sonra cebinden iki sigara çıkardı. Biri Bekir'indi.

-Kapalı mekanda içmek yasak ama, boş ver içelim. Bizden başka kimse de olmadığına göre zararı olmaz.

Temizliğe başladılar, tam üç saat sürdü. Kabasını alacaklardı sözüm ona ama onlar tepeden tırnağa her tarafı temizlediler, sonra tekrar temizledikleri yerleri defalarca sildiler.

İş bitince Bekir gitmek için izin istedi. Mekan sahibi:

-Haftaya bugün yani bayramdan sonraki gün sabahleyin erken gel. Ortalığı derleyip toparlarız. O güne açılış izni çıkma ihtimali yüksek. Şu iki yüz lirayı da al, bayram ikramiyesi sana. Az ama...

-İstemem abi.

-Ne demek istemem? Al dedim sana.

-Öyleyse sadece yüz lirasını alayım. O kadarı bana yeter.

-Ne kadar verdimsem o kadarını alacaksın. Benim kafamın tasını attırma, deyince Bekir parayı aldı, cebine koydu.

-Az kalsın unutuyordum. Şu elli liranın on lirasıyla eczaneden maske al, işe başlayınca ben sana maske temin ederim. O zamana kadar bunlarla idare et. Elli liradan kalan para ile de bir berbere git; saç ve sakal traşı ol.

Bir kere daha azar işitmek için Bekir elli lirayı da aldı.

Eczaneden maske alıp berbere gitti, saç-sakal traşı oldu, markete uğrayıp ekmek ve yiyecek aldı, bir büfeden de bir paket sigara. Sonra eve geldi. Aldıklarını mutfağa bırakır bırakmaz gözü piknik tüpünü aradı, tabii sattığı için göremedi. Ekmek ve kahvaltılık bir şeyler varken çay da olmalıydı, hemen evden çıktı. Koşarak tüp bayiinden dolu bir piknik tüpü alıp eve döndü. O gece günlerdir içemediği sıcak çaya kavuşacaktı. Gerçi çayını karanlıkta içmek zorundaydı ama olsun, nasıl olsa aydınlıkta içeceği günler de yakındı. İşe başlayınca yapacağı ilk iş, elektrik borcunu ödemektir.

Üç bardak çay içtikten sonra üzerine bir ağırlık çöktü, uyku bastırmıştı. Buna rağmen bir sigara yakıp dumanını keyifle üfledi. Sigara bitince yatağa uzandı. Gözlerinin önünde önce Makbule'nin hayali belirdi. Ona gülümsüyordu. Bu hayal hep kalsın istediye de az sonra

Korona Hikayeleri-6

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Pazar, 17 Mayıs 2020 12:31 -

kayboldu. Bu sefer babasının hayali belirdi. Hayatında ilk defa babasının söylediği bir söze karşı çıkacaktı. “Özür dilerim babacığım, ne olur kırılma, bir kusur işlersem beni bağışla..” diye başladı ve devam etti.

-Baba “ illaki insan ol oğul, insan ol...” dedin ama paran yoksa olamıyorsun, daha doğrusu seni hiç kimse “insan” olarak saymıyor baba, dedi ve göz kapakları kapandı.

BITTİ...